

ANDREA DELLATORE
atya
GEORG SCHWARZ
és a
CENACOLO KÖZÖSSÉG

*Sötétségből a fényre.
Az Eucharisztia a szabadság orvossága.
Egykori drogos fiatalok tanúságtétele,
akik találkoztak az Eucharisziával*

—•••—
P. ANDREA DELLATORE

A Cenacolo Közösség elkötelezett tagja vagyok, és papi szolgálatomat a négy kontinensen jelen lévő testvériségek és missziók szolgálatában végzem. A Cenacolo Közösség 1983. július 16-án alakult. Ezen a napon Elvira Petrozzi anya többévnnyi várakozás és imádság után kapott egy elhagyatott házat Saluzzo (CN) dombján, amelyet megnyitott azon fiataloknak, akiket szomorúan, a világ hamis „kínálatában” csalódva, sebekkel és kétségbeesetten látott az utcán kóborolni. A közösség Isten irgalmas szeretetének jele kíván lenni, amely felemeli a megsebzett emberiséget, lehetővé téve a találkozást a Feltámadott Úrral, aki az egyetlen igazi válasz a szegény és törékeny emberek kérdéseire, problémáira és magányára minden időben és helyen.

Küldetésünk, hogy hirdessük a fiataloknak és a szegényeknek, hogy az Úr szereti őket, és ebből a szeretetből fakadóan elküldte Fiát, hogy megszabaduljunk a bűntől és a haláltól. Hirdetjük nekik „...annak dicsőségét [...], aki a sötétségből meghívott benneteket csodálatos világoossá-gára”.¹

Isten mindent megtesz életünkért: ez az igazság az, ami arra indít bennünket, hogy köszöntsük az ajtónkon kopogtató embereket; és elmondjuk nekik, hogy Isten mindent megtesz mindannyiukért: Isten még ma is,

annyi bűn és bukás után is „csodálatos csodává” akar tenni téged,² mert ahogy a zsoltáros mondja: „*Sion kapui kedvesebbek, mint Jákob bármely hajléka. Dicső dolgot hirdet rólad (az Úr), te, Isten városa!*”³ A törékeny és sérült fiatalok, a szegények, a kicsinyek, ők az a „*Sion*”, akiknek kapui kedvesek, és akikről csodálatos dolgokat mond az Úr.

Akik hibáztak, akik elestek az életben, azoknak hallaniuk kell ezt az evangéliumot, az üdvösség boldogító örömhírét, amely Isten Szívéből, az Eucharisziából árad, hogy szeretett életed van, és hogy Isten csodálatos dolgokat mond az életedről, hogy bűneid ellenére Isten, aki szeret és irgalmas, szerető tekintetével néz rád. És mi ezt a szegénységünkől és a határtalan Szeretet személyes és közösségi megtapasztalásából akarjuk hirdetni.

Tudjuk, hogy az egyetlen „gyógyszer” egy szenvedő ember lelkének – és ki mondhatja, hogy soha életében nem szenvedett – ennek a Szeretnek az élő és személyes megtapasztalása. Ezért visszük fiataljainkat az ima, a munka és a barátság közösségén keresztül az igazi Szeretet „forrásához”, az Eucharisziához.

Ott, az Eucharisztia előtt mindannyian átélhetjük a megbocsátás élményét, amely átöleli „sötétségünket”, ahogyan az apa teszi a példabeszédben, amikor a kisebb fiú koszosan és kétségbeesetten, megalázva és összezavarodottan hazatér. Az apa átöleli, ráadja gyermeki méltóságú, tiszta, „illatos” ruháját, amelyet Istenben soha nem veszített el véglegesen!

Az Eucharisziában Isten szeretete az, ami arra késztet, hogy „hazatérj, az Atyához”, hogy bocsánatot kérj tőle, hogy visszatérj, hogy ragyogj, mint egy „drágagyöngy”, mert te vagy az a „gyöngy”, és a gyöngyök, még ha sárosak is lesznek, nem veszítik el az értéküket... Csak ki kell venni őket a koszból, meg kell tisztítani őket, és újra ragyog a szépségük. Mindannyian ilyenek vagyunk.

Ha az Eucharisztia jelenlétében kezded „újraolvasni” életed történetét, annak a jónak a fényében, amelyet Ő mindig is akart számodra, ahogy a zsoltáros mondja: „*Tenálad van az élet forrása, a te fényedben látjuk a világosságot.*”⁴ akkor felfedezheted, hogy Isten mindig is szeretett téged, hogy nem kell az életed egy részét sem megtagadnod. Az életekből nem tudsz kitörölni semmit, csak újjászületni tudsz! Ott látjuk Istent, aki „leszáll a mi poklunkba”, aki „bekoszolja a kezét” bűneinkkel!

Ez az igazi forradalmi felfedezés az Eucharisziával kapcsolatban: az én sötétségem Istenben fény. Ő engem szegényen, piszkosan is szeret!

Az Euchariszta előtt a fiatalok megbékélnék önmagukkal, múltjukkal és saját gyarlóságukkal: az „irgalmasság terápiája” révén csodák történnek. Érezhető Isten hatalmas szeretete, megtanulnak irgalmasnak lenni saját magukhoz, elfogadni saját magukat, örülni az életüknek, mert fontosak Isten számára.

Ott megtanulnak megbocsátani is! Megbocsátani a szüleiknek. Mennyi seb van a családban, mennyi magány, amelyre egymást kárhoztatjuk, amikor gyengédség nélkül elhagytuk egymást! Nem tudunk felejteni, és nem tehetünk úgy, mintha semmi sem történt volna... Csak a megbocsátás szabadítja fel, támasztja fel mindannyiunk belső énjét és a köztünk lévő kapcsolatot is. Jézussal megtanuljátok, hogy szüleiteket kisgyermekként lássátok, mert talán ők is szenvedtek el igazságtalanságot. Jézus megadja a kegyelmet, hogy megbékélve, harag nélkül tudjatok megbocsátani és bocsánatot kérni.

Ott történik meg a Ferenc pápa által annyira kívánt „missziós megterés”, mert Isten szeretete által megérted életed értékét, és elkezded tisztelni az identitásodat: nem véletlenül születél, és a hibákat azért követted el, mert nem értetted meg az életed értékét. De Istennek van álma rólad, nagy álma! És ebben az álomban „*Krisztus szeretete ösztönöz minket*”,⁵ ez a Szeretet „ég” benned, és egész életeddel ezt akarod hirdetni.

És megdöbbenő számunkra, hogy ezek a fiatalok elindulnak a négy kontinensre, ahol a közösségünk jelen van, hogy a szeretet misszionáriusai, a feltámadás tanúi, a többi fiatal reményét felélesztő „tűz” legyenek. Sok misszionáriusi, családapai, megszentelt életű vagy papi hivatás származik közülük.

Az Euchariszta az, ami visszahozza az Életet az életedbe, és te, szeretve, megbocsátva és kiengesztelődve *tényleges* feltámadássá válsz, amely a mai világban él, és mint feltámadott, felfedezed, hogy van küldetésed. Te magad vagy a misszió, ahogy Ferenc pápa mondta: „*Küldetés vagyok ezen a földön, ezért vagyok ebben a világban.*”⁶

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson mottója: „*Minden forrásom belőled fakad*” – tapasztaljuk meg és szemléljük, hogy az Eucharisziában van az élet forrása, amelyet körtáncsal és énekekkel dicsérünk.

Minden feltámadott élet küldetéssé válik, Isten szeretét hirdeti. Azt hirdeti, hogy Őbenne van minden élet forrása és minden élet teljessége, amit mindenki keres... de néha nem találja és kétségbeesik... de mi tudjuk és hirdetjük mindenki számára, hogy Őbenne van!

GEORG SCHWARTZ

Szép a Cenacolo Közösségben élni. Miért? Azért, mert az embert életben tartják ezek a fiatalok. Amikor egy kicsit öregecskedőnek érzem magam és fáradt vagyok, mindig van valaki, aki motivál. Hadd kérdezzek valamit tőletek: örültök, boldogok vagytok? „*Igen!*” Ez az Eucharisztia, hogy az ember boldog. De nem mindig. Mert az élet néha ránk nehezedik. Nem is olyan régen tapasztaltam ezt meg, órákon át sírtam. Van, hogy az ember érzi a 70 kilogrammját, vagy akár mintha 1000 kilogramm súly nyomná a lelkét, minden ránk terhelődik, a családi problémák, munkahelyi problémák, az élet gondjai. Én több mint húsz évvel ezelőtt, bármilyen szomorúság ért, ittam, felöntöttem a garatra. Olyan akartam lenni, mint ti, boldog akartam lenni. Az volt a szívemben, hogy boldog akarok lenni, és ittam. Nem tudtam, hogy hol a boldogság. Aztán egy idő után az ember egyre kevesebbet lát, egyre inkább vak lesz, amikor ilyen utakra téved. Az Eucharisztia arról szól, hogy Isten odaszánta értem az életét.

Amikor Elvira anya, ez a kicsi, 1 méter 50 centi magas apácát, megnyitotta az első Cenacolo házat, boldog volt. Nem volt semmije, de boldog volt. Amikor megérkeztek az első bentlakók, szomorúan a drogok világából, az élet nehézségeitől, azt kérdezték: Elvira, hogy csinálod, hogy nincs semmi és mégis boldog vagy? Elvira ezt válaszolta: Boldog vagyok, mert reggelente bemegyek a kápolnába, letérdelek és felajánlom az egész életemet Istennek. Ti is jöttök?

Az élet az Eucharisztia. Elvira anya mondott nekem valamit, ami nagyon megragadott: az Eucharisztia a fejből a szívbe vezet. A világ minden rossz dolgát, minden problémát, ami rám tör, Istenre bízom, amikor az Eucharisztia előtt térdelek, ez az én erőm. Imával a fejből a szívembe tudom vinni, és azt mondani az Úrnak: mindezt rád bízom. Nem

érzem magam többé erőtlennek a problémákkal szemben. Mindet fel tudom ajánlani Istennek.

Egész életemben szerettem volna megölelni az apámat, de soha nem tudtam megtenni. Ezért Elvira azt mondta nekem: Menj a kápolnába és imádkozz! Apád gyermekkorában sokat szenvedett. Próbáld meg átölelni, amikor az Eucharisztia előtt állsz. Így is tettem. Aztán, amikor két évvel később hazamentem, megöleltem apámat, aki olyan volt, mint mindig, alkohol- és cigarettaszagú. Elvira anyja azt mondta nekem: „Öleld meg, és számolj hétig!” Elkezdtem számolni, apám el akart lökni, de én egyre szorosabban és szorosabban tartottam, és akkor sírni kezdett. Apámat nem tudtam megváltoztatni, de nem ítékeztem többet felette. Elvira sem ítél el soha egyetlen fiatalt, egyetlen embert sem, mindig úgy tett, mint a szentmisén (én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem...).

Amióta beléptem a közösségbe, minden nap elmondom ezt az imát: *Istenem, Atyám, tedd jobbá a világot, de velem kezd el!* Problémák mindig is lesznek a világban és a családokban, de ha Istent minden más elé helyezed, akkor az életed megváltozik. Elvira anyja szavai nagy hatással voltak rám: az imát vigyétek át a gyakorlatba! A kápolnában végzett imádságodnak a gyakorlatban is meg kell jelennie, az életed konkrétumaiban. A keresztény élet nem kényelmes, de gyönyörű.

Hallottam egyszer egy prédikációt, a pap azt mondta: egyetlen szót kell a keresztényeknek ismerni, azt, hogy „szívesen”. Nagyon szeretem ezt a szót. Ha valaki eljön hozzád és azt kéri tőled, segítenél nekem? Válaszold ezt: szívesen, örömmel. Bárki kér tőled valamit, ezzel válaszolj!

Elvira anyja mondta, és az Eucharisztia előtt megtanultam megérteni, hogy az életem ajándék, minden hibám és sebem ellenére. Megértettem, hogy Isten ajándéka vagyok. Meg lehet változni, fel lehet emelkedni.

Ma számomra az ima felemelkedés. Add oda magad Istennek! Amikor már nincs mit adnom és nem tudok mit tenni, akkor is odaállhatok Isten elé, tudván, hogy Ő mindent megtehet, még akkor is, ha én szegény és törékeny vagyok. Elvira anyja ilyen bizalommal élt. És Isten bízik bennünk, mindannyiunkban. Azt mondja nekünk: a te életed nagyszerű ajándék, és ezt odaadhatod másoknak: *Istenem, Atyám, tedd jobbá a világot, de velem kezd el!*

Ma, 2021-ben fantasztikus dolog kereszténynek lenni, aki arra hivatott, hogy szeretetet vigyen a világba! Remélem, hogy mindannyian, akik ismertek szomorú fiatalokat, elmondjátok nekik, hogy van egy közösség, amely befogadja a sérült életet. Mert aki megment egy életet, az megmenti a világot! Köszönöm!

Jegyzetek

1. 1Pt 2,9.
2. Vö. Zsolt 139.
3. Zsolt 87,2–3.
4. Zsolt 36,10.
5. 2Kor 5,14.
6. FERENC PÁPA, *Evangelii gaudium*, 273.